

A Hargitán át

[2013. október]

(Nagyanyám, született Molnár Ilona emlékére)

Bölcsőd ott ringott hajdan
a székely falucskában,
ahová Isten úgy járt,
meztéláb, avagy subában.

Aztán meglépett Isten,
melege volt, vagy fázott,
nyakába vette a transz-
cendens másvilágot.

Téged otthagytott, gyermek,
hogy nőj az égi tarlón,
melyet e földre ő szórt,
jókedvében, pazarlón.

Otthagytott téged Isten,
veteményesét gondozd,
a törökbúzát, répát
és a mennyei loncot.

Az Úristen vágott ki
az Ígéret Földjére,
hogy búza légy és konkoly,
az Ó dicsőségére!

A Fennvaló kizsuppolt
kis rezervátumába,
Siculucidiumba,
hogy hős legyél vagy árva.

Az Atyaúristennek
nagy terve volt tevéled,
le is perkált ő hozzá
kilencvennégy kék évet.

Kéket, a végtelenből - - -
a többit meg elvette,
a Mennyei Atyának
erre volt fedezete.

A Homoród is kélik,
ha vásznat sulykolsz benne,
hogy aztán kiteríthesd
az Égi kerevetre,

ott fenn az Úr harangoz,
lóg a harangkötélen,
majd lenyúl téged, elvisz,
de én ezt hadd ne értsem...

Ünnepi rokolyádat
megpörköli az alkony,
s a kékes Hargitán át
szállsz el, székely Nagyasszony...

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Balázs Tibor

Látó Szépirodalmi Folyóirat